

Όπως τα περισσότερα πράγματα, έτσι και μερικοί δημοφιλείς προορισμοί, όπως αποκαλούνται στη σύγχρονη τουριστική βιομηχανία, έχουν δύο όψεις. Ας το δούμε...

Η ελληνική επαρχία, σε κάποιο τμήμα της, πέρασε γρήγορα, συχνά και απότομα, από μια κατάσταση μίζερης φτώχειας σε μια συνθήκη ανισόρροπης ευμάρειας. Στην κορυφή αυτών των μεταστροφών μπορούν αναμφίβολα να τοποθετηθεί και η Αράχωβα.

Πέρα από την, εν πολλοίς δικαιολογημένη, γκρίνια των πρεσβυτέρων που με οδύνη βλέπουν να καταρρέουν οι εικόνες των νιάτων τους, αυτό που κυριαρχεί είναι μια νέα τάξη

πραγμάτων που υποστηρίζεται ασυνείδητα ίσως αλλά με μεγάλη ισχύ από ετερόκλητες μάζες.

Το αποτέλεσμα είναι αυτό που αντικρίζουμε, όσοι τουλάχιστον έχουν την πολυτέλεια της σύγκρισης με το παρελθόν και την αντίστοιχη συναισθηματική ευφυΐα, ώστε να φθάσουν σε ασφαλή και κυρίως λογικά συμπεράσματα.

Προφανώς όλα αυτά είναι θέματα που έχουν τόσο θεόρατη αδράνεια ώστε να μην μπορούν να σταματήσουν ούτε με την πιο εμπνευσμένη ιδέα του πιο βαθιά φιλοσοφημένου μυαλού.

Για όσους διαφωνούν με την περιρρέουσα ατμόσφαιρα και αδυνατούν να συμπλεύσουν δεν υπάρχουν πολλές εναλλακτικές λύσεις.

Πέρα από την πλήρη περιθωριοποίηση που συχνά συγκοινωνεί με μια ανοικτή, επικίνδυνη ρήξη ενώ ποτέ δεν απαλλάσσεται από το φλερτ με την κατάθλιψη, υπάρχει η ζωή μέσα στη «ζωή». Είναι αυτές οι επιλεκτικές κινήσεις που σε κάνουν να ισορροπείς ανάμεσα σε αυτό που συμβαίνει και σε αυτό που θέλεις να έχεις.

Δεν είναι πάντα εύκολο, δεν είναι πάντα δόκιμο, αλλά όταν δουλεύει είναι τόσο λυτρωτικό και τόσο ενθαρρυντικό που αξίζει τον κόπο.

Ούτως εχόντων των πραγμάτων, η Αράχωβα δεν είναι πια ο ιδανικός τόπος για κάποιον που την έχει γνωρίσει αλλιώς. Το πράγμα γίνεται ακόμα πιο αταίριαστο αν είναι περίοδος

εορτών και μπορεί να λάβει ανησυχητικές διαστάσεις αν οδηγείς κάτι για το οποίο πιστεύεις ότι δεν έχεις πλαστεί για σένα αλλά και αντίστροφα.

Μολοντούτο όλα μπορούν να λάβουν διαφορετικές διαστάσεις αν διαχειριστείς με εναλλακτικό τρόπο τα δεδομένα.

Η επιλογή μέρας, ώρας, και δρομολογίου μπορούν να μετατρέψουν τη δοκιμασία σε διασκέδαση, την ένταση της απόρριψης σε μια γλυκιά διαδικασία και το αποτέλεσμα να σου προσφέρει μια ασυνήθιστη ικανοποίηση.

Όσο και αν ο αντικομφορμισμός σου απορρίπτει τα πολυτελή SUV, όσο και αν πιστεύεις ότι τα υβριδικά δεν αποτελούν την απόλυτη λύση για την οικολογική προσέγγιση της αυτοκίνησης, υπάρχουν στιγμές που όλα συνωμοτούν για να λυγίσουν και τις πιο άκαμπτες ιδεολογίες. Είναι το προχωρημένο απόγευμα που σε βρίσκει πάνω στο βουνό. Είναι η μοναξιά στη σκέπη του κόσμου. Είναι και η συντροφιά από τις πιο διαλεκτές, πιο καθαρές σκέψεις, αλλά και τα χρώματα της δύσης. Είναι τα σύννεφα που ανακαλύπτεις ότι βρίσκονται χαμηλότερα από εσένα, είναι η μαγεία του βουνού και ξαφνικά όλα σου ταιριάζουν, λες κι' όλα φτιάχτηκαν για σένα.

Το έχει ομολογήσει και ο William Blake γράφοντας πως:

«Μεγαλειώδη πράγματα συμβαίνουν, όταν συναντώνται τα βουνά και ο άνθρωπος».

Το έχει παρατηρήσει και ο Tennessee Williams λέγοντας ότι:

«Οι βιολέτες πάνω στα βουνά, σπάζουν τους βράχους»

Ακόμα και αυτό το όχημα, που προ ολίγου θεωρούσες αταίριαστο για σένα αρχίζει να παίρνει άλλη μορφή. Σαν να μίκρυνε ο όγκος του, σαν να ελάφρυνε η μάζα του και να χωράει στη ψυχή σου. Τα χρώματα της δύσης ομορφαίνουν το σχήμα του, η φύση το

αναδεικνύει. Το σκοτάδι έρχεται σιγά – σιγά μέσα από τις μπλε ανταύγειες των νεφών, ο βοριάς παγώνει κι άλλο το πρόσωπό και το Lexus μετατρέπεται σε φιλικό καταφύγιο.

Η επιστροφή από τους ορεινούς όγκους στα πεδινότερα, έκρυβε όλη τη γοητεία μιας μοναχικής διαδρομής για την οποία δεν θέλεις να μιλάς. Θέλεις μόνο να τη θυμάσαι, να τη σκέφτεσαι. Αποκτά τις διαστάσεις μιας ενοχικής πράξης. Μιας ενοχής που δεν είναι παρά η μετάνοια για κάτι που έγινε, με την ίδια έννοια που η μετάνοια είναι η ενοχή για κάτι που δεν έγινε.

Έτσι ακριβώς!

Σε αντίθεση με τους δρόμους της Αράχωβας που πνιγόντουσαν από ένα περίεργο συνδυασμό κοσμικού νεοπλουτισμού και μεταλλαγμένου νεοεπαρχιωτισμού, στην εναλλακτική διαδρομή μέσω Επταλόφου επικρατούσε μια ισορροπία, μια ησυχία.

Στο ίδιο κλίμα και η επιστροφή προς την πρωτεύουσα που αποδείχθηκε, κάπως ανέλπιστα μάλιστα, μια ευχάριστη επωδός κυρίως λόγω της αραιής κυκλοφορίας, τόσο στο επαρχιακό όσο και στο εθνικό δίκτυο.

Σκέψεις, διάφορες, άλλες ανάλαφρες, άλλες απαισιόδοξες για όλα όσα συμβαίνουν. Ανησυχίες, απειλές αλλά και πίστη για το σωστό δρόμο που πρέπει να ακολουθηθεί.

Το σκοτάδι έχει πέσει για τα καλά. Ο καιρός είναι κλειστός από παντού.

Πέρα από το πολύ κλισέ *«οι εποχές που ζούμε είναι δύσκολες»* πρέπει να γίνει κατανοητό
ότι ανάμεσα στην
του
m
roughs
«*συντρίψτε*
τις μηχανές ελέγχου»
και την πλήρη αποχαυνωμένη αποδοχή του περίγυρου, πάντα θα υπάρχει ένας χώρος,
ανθρώπινος, ολοκληρωμένος που θα μπορεί να λειτουργήσει ως λημέρι, ως εφελτήριο.

προτροπή
Willia
Bur

Το ζήτημα είναι να ανακαλυφθεί και το πρόβλημα είναι να λειτουργήσει...